

Arrest

nr. 250 368 van 4 maart 2021
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart de Albanese nationaliteit te hebben, dient op 22 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

De verzoeker en zijn gezin dienen op 19 november 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, dit op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet). Het betreft een medische verblijfsaanvraag die concreet is gestoeld op de medische problematiek van D. Al., de minderjarige zoon van de verzoeker.

Op 16 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft het tegen deze beslissing ingestelde beroep verworpen met het arrest nr. 237 871 van 2 juli 2020.

Op 14 januari 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond is. De Raad heeft het tegen deze beslissing ingestelde beroep verworpen met het arrest nr. 250 365 van 4 maart 2021.

Op 4 september 2020 beslist de gemachtigde jegens de verzoeker tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht middels een aangetekende brief van 7 september 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten (1),

naam : D.

voornaam : A.

geboortedatum : 14.04.1975

geboorteplaats : P. P.

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/12/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 02/07/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 16/10/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verweerder heeft eenzelfde administratief dossier neergelegd dat geldt voor zowel de onderhavige zaak, als voor de zaken die bij de Raad gekend zijn onder de algemeen rolnummers RvV 251 920 en 251 916. Het administratief dossier bevindt zich fysiek in het rechtsplegingsdossier van de zaak met algemeen rolnummer RvV 251 920, waarin tevens wordt verwezen naar het administratief dossier dat reeds werd neergelegd in de zaak met het rolnummer RvV 245 785.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

EERSTE ONDERDEEL

1. *Door de verzoekende partij werd op 19 november 2019 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend door de verzoekende partij in functie van het jongste kind van het gezin (Al. D.).*

Het gaat om een 9-jarige jongen. Bij de minderjarige werd in 2014 een congenitaal met bilateraal glaucom vastgesteld, waaraan hij lijdt sinds zijn geboorte. Hij heeft te kampen met ernstige schade aan zijn ogen. In Albanië ging de toestand van Al. sterk achteruit door het gebrek aan medische apparatuur en de juiste medicatie.

Op 14 januari 2020 werd door verweerder de beslissing genomen om de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. De verzoekende partij werd hiervan in kennis gesteld op 14 februari 2020. Er werd een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing. Deze procedure is momenteel hangende (RvV 245.785).

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient in het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie naar analogie: RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. *Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.*

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld.

De bestreden beslissing 4 september 2020 omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij behoort tot een gezin (moeder en vader) met drie kinderen, waarvan twee minderjarige kinderen.

De vader van het gezin is de heer D. A., geboren te P. P. op 14 april 1975. De moeder van het gezin is mevrouw D. V., geboren te P. P. op 30 september 1977. Beide partners zijn gehuwd in oktober 1999. De minderjarige kinderen zijn D. Gr., geboren op L. op 11 februari 2006 en D. Al., geboren op 28 mei 2011. De meerderjarige dochter is mevrouw D. G., geboren op 25 juni 2002. Het volledige gezin heeft de nationaliteit van Albanië.

Het gezin verblijft in het opvangcentrum te Deurne (te 2100 Deurne, xxx).

Op 16 december 2019 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing waarbij hun aanvraag tot internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 juli 2020.

In tussentijd werd op 19 november 2019 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend door de verzoekende partij in functie van het jongste kind van het gezin (Al. D.). Het gaat om een 9-jarige jongen. Bij de minderjarige werd in 2014 een congenitaal met bilateraal glaucom vastgesteld, waaraan hij lijdt sinds zijn geboorte. Hij heeft te kampen met ernstige schade aan zijn ogen. In Albanië ging de toestand van Al. sterk achteruit door het gebrek aan medische apparatuur en de juiste medicatie.

Op 14 januari 2020 werd door verweerder de beslissing genomen om de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. De verzoekende partij werd hiervan in kennis gesteld op 14 februari 2020. Er werd een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing. Deze procedure is momenteel hangende (RvV 245.785).

De verzoekende partij verwijst ter ondersteuning hiervan naar de elementen die gekend zijn in het administratief dossier. De verwerende partij is derhalve op de hoogte van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Niettemin blijkt op geen enkele manier dat met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

De verwerende partij schendt de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij de verzoekende partij het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.”

3.1.1. De verzoeker licht toe dat hij op 19 november 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend in functie van de medische problematiek van zijn jongste kind Al. D., dat deze aanvraag op 14 januari 2020 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en dat tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring werd ingediend. De verzoeker voert aan dat, indien de Raad zou oordelen dat voormeld beroep gegrond is, in het kader van een goede rechtsbedeling ook de thans bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Bij arrest van 4 maart 2021 met nummer 250 365 heeft de Raad het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van 14 januari 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, verworpen.

Dit onderdeel van het middel is dan ook niet gegrond.

3.1.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder:

- Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur;*
- Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”*

Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

Een schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Wat de feitelijke grondslag betreft, wordt verder vastgesteld dat verzoeker langer in België verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt te bewijzen dat deze termijn niet werd overschreden. Hierbij wordt concreet toegelicht dat de verzoeker het land binnen kwam op 16 oktober 2019 en dat hij nog steeds op het grondgebied verblijft, zodat zijn regelmatig verblijf van 90 dagen is verstreken. Daarnaast wordt vastgesteld dat de commissaris-generaal het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming op 16 december 2019 kennelijk ongegrond heeft beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, van de Vreemdelingenwet en dat de Raad het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen op 2 juli 2020.

De verzoeker acht de formele motiveringsplicht geschonden omdat er in de bestreden akte geen enkele overweging is terug te vinden over zijn persoonlijke situatie en die van zijn gezin. De verzoeker wijst op zijn gezinsleden en benadrukt dat er op 19 november 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend omwille van de medische problematiek van zijn jongste kind, Al. D., die lijdt aan een congenitaal bilateraal glaucoom. De verzoeker verwijst tevens naar de beslissing van 14 januari 2020 waarbij deze medische verblijfsaanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en geeft nogmaals aan dat hij hiertegen een beroep heeft ingediend. De verzoeker meent dat de gemachtigde, gelet op deze elementen, op de hoogte was van zijn persoonlijke situatie en hij voert aan dat niettemin op geen enkele manier blijkt dat bij het nemen van de thans bestreden beslissing rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie. De verzoeker verwijst dienaangaande naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast werpt hij nog op dat de motivering in de beslissing inzake zijn machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet automatisch of evident kan worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten en dat de finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten fundamenteel verschilt van de beslissing om al dan niet een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst.

Ook in artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Zo strekt de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf van het bevel om het grondgebied te verlaten op te nemen of over te nemen. Deze beoordeling kan dus

even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische verstellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker rekening werd gehouden.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is derhalve niet aangetoond.

3.1.3. De verzoeker beroept zich verder op een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor de door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geviseerde rechten, dan dient de verweerder inderdaad op zorgvuldig wijze de concrete gezins- en gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling in rekening te brengen alvorens over te gaan tot het nemen van zijn beslissing. Zoals hoger reeds werd weergegeven, volstaat het dat deze beoordeling blijkt uit andere recente beslissingen of stukken van het administratief dossier. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich bij deze beoordeling heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn besluit is gekomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker enkel verwijst naar de medische aandoening van zijn zoon en naar de aanwezigheid van zijn gezinsleden in België.

In het administratief dossier bevindt zich een nota van 4 september 2020 - tevens de dag van de bestreden beslissing - die werd opgesteld door R. M., dit is de gemachtigde die de bestreden beslissing nam. Deze nota luidt als volgt:

“(…)

Evaluatie artikel 74/13

D., A. (...)

(...)

N.N. xxx

geboren te P. P. op 14.04.1975

onderdaan van Albanië

verblijvende te (...)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

° *Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft in België met zijn twee minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de beide minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*

° *Gezins- en familieleven: Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verblijft de meerderjarige dochter van betrokkene in België, maar die behoort niet tot het kerngezin van betrokkene. Er is namelijk geen gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen, zonder bijkomende banden van afhankelijkheid. De meerderjarige dochter van betrokkene maakt echter eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

Bijgevolg blijft de familiekeren behouden. Daarnaast verklaarde betrokkene een nicht in Italië te hebben, maar die maakt geen deel uit van het kerngezin.

° Gezondheidstoestand: Het gezin diende een aanvraag 9ter in omwille van de gezondheidstoestand van betrokkene, die echter negatief afgesloten werd. In de beslissing wordt het volgende vermeld:

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor D. Al. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 10.01.2020)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten"

Hieruit blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk verzoekers gezins- en familieleven, het hoger belang van zijn minderjarige kinderen en de medische problematiek die ten grondslag lag aan de medische verblijfsaanvraag van 19 november 2019 in rekening heeft genomen.

De verzoeker erkent dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en geeft aan dat hij hiertegen een beroep heeft ingediend. Dit beroep werd evenwel verworpen bij 's Raads arrest nr. 250 365 van 4 maart 2021.

De Raad merkt bovendien op dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgelegde verplichting om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling beoogt om de vreemdeling met ernstige gezondheidsproblemen te beschermen tegen een uitwijzing waarbij hij omwille van deze gezondheidsproblemen zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Noch in het verzoekschrift, noch in het administratief dossier wordt echter enig element aangereikt waaruit zou kunnen blijken dat de verzoeker zelf met medische problemen, laat staan ernstige medische problemen, kampt. In de mate dat de gemachtigde ook de gezinssituatie in rekening moet nemen en in zoverre dit ook noopt tot een beoordeling van de medische problematiek van één van de minderjarige kinderen van het gezin, wijst de Raad erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet minstens de bescherming van artikel 3 van het EVRM beoogt (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251). Op geen enkele wijze concretiseert de verzoeker echter waarom de concrete motieven, als waarom de door hem en zijn gezin ingediende medische verblijfsaanvraag niet werd weerhouden in het licht van de in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vermelde risico's, niet konden volstaan ten aanzien van de thans bestreden verwijderingsbeslissing. Gelet op het beroep dat de verzoeker ertegen heeft ingediend, heeft de verzoeker onmiskenbaar kennis genomen van de concrete motieven die hebben geleid tot het in de beslissing van 14 januari 2020 opgenomen besluit dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft en dat het bijgevolg niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM. Voorts kan de verzoeker niet voorhouden dat hij niet op de hoogte is van het gegeven dat de gemachtigde op 4 september 2020 niet enkel aan hemzelf, maar ook aan al zijn gezinsleden, met inbegrip van zijn meerderjarige dochter, een

bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgegeven. Ook tegen deze bevelen werd, overigens op dezelfde dag als het onderhavige beroep, een beroep ingediend bij de Raad.

De verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat enig relevant aspect van zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en familiale situatie en het hoger belang van zijn kinderen, ten onrechte niet in rekening werd gebracht bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.4. De verzoeker beroept zich tenslotte tevens op een schending van artikel 8 van het EVRM. Door echter louter te wijzen op zijn in België verblijvende gezinsleden toont de verzoeker nog niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De verzoeker kan bovendien niet voorhouden dat hij er niet van op de hoogte is dat alle gezinsleden het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet meteen valt in te zien hoe de verdere ontplooiing van de gezinsbanden door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verweerder wel degelijk is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van de persoonlijke situatie van de verzoeker en zijn gezin, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De Raad benadrukt voorts dat de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming op zich niet verhindert dat de staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

In casu laat de verzoeker na ook maar enige concrete duiding te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij voor de verderzetting van zijn gezinsleven aan België is gebonden. De enkele verwijzing naar een medische verblijfsaanvraag die reeds definitief werd afgewezen en waarbij werd geoordeeld dat de terugkeer naar het land van herkomst voor de betrokkene Al. D. geen schending van artikel 3 van het EVRM teweeg brengt, volstaat ook in dit kader niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

3.1.5. Het eerste middel is, in haar beide onderdelen, ongegrond.

3.2. In een tweede en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. *Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na het verblijf in België, naar het land waarvan de verzoekende partij de nationaliteit bezit (Albanië). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Albanië ("nationaliteit: Albanië") en dit binnen een termijn van zes dagen ("binnen 6 (zes) dagen").

3. De verzoekende partij wijst op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid- 19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in de coronacrisis (4 september 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

4. *Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.*

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid, dan wel zeer grote moeilijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is het gegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet).

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

3.2.1. Waar de verzoeker opnieuw de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan in eerste instantie worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.2. wordt uiteengezet.

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing geen motivering voorziet over de maatregelen genomen ter bestrijding van het coronavirus, wordt benadrukt dat artikel 3 van het EVRM geen bijkomende motiveringsplicht oplegt (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570).

Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht enkel een positieve motiveringsplicht in, dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing(en) rechtvaardigen. Uit de bestreden akte zelf moet niet blijken dat met alle mogelijke omstandigheden rekening werd gehouden. De verzoeker vergist zich overigens waar hij stelt dat de gemachtigde enkel en alleen schijnt rekening te houden met het gegeven dat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Een dergelijk motief is immers niet in de bestreden akte terug te vinden.

De kritiek dat er geen rekening werd gehouden met de gevolgen van het nieuwe coronavirus (covid-19), houdt voor het overige geen verband met de formele motiveringsplicht en zal derhalve worden onderzocht in het kader van de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

Een schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 is evenmin aan de orde.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat een specifieke zorgvuldigheidsplicht bevat.

De verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing ook een terugkeerverplichting oplegt. Hij wijst op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge het coronavirus. Het is volgens de verzoeker onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, om gedwongen te worden het grondgebied te verlaten. De verzoeker stelt dat de grenzen grotendeels zijn gesloten en de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt zijn. Nu op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de gevolgen van de heersende coronacrisis, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, aldus de verzoeker.

Er wordt vooreerst opgemerkt dat de bestreden beslissing inderdaad een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en dat verzoeker niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Er is dan ook geen sprake van een “gedwongen” verwijdering. Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronacrisis die in België gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat hij langer in het Rijk verblijft dan voorzien in artikel 6 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker betwist niet dat hij langer dan de toegelaten 90 dagen in België verblijft. De Raad merkt op dat, indien de verweerder op een bepaald ogenblik overgaat tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er wereldwijd specifieke maatregelen golden en gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt echter op zichzelf niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

De Raad merkt voorts op dat de verzoeker niet aantoont dat de grenzen, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, gesloten waren voor internationaal verkeer. Het is de Raad ook niet bekend dat er toen (in- of uit-)reisbeperkingen golden. Wat er ook van zij, de verzoeker toont niet concreet aan dat de terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk was wegens de heersende covid-19-pandemie.

Zelfs indien de verzoeker zou aantonen dat hij omwille van de covid-19-pandemie onmogelijk op korte termijn gevolg kon geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dan nog stond en staat het hem vrij om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de verweerder, door “op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis” rekening te houden in de bestreden beslissing, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou miskend hebben. Hierboven werd reeds gesteld dat dit artikel voorschrijft dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de concrete gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het covid-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben. De verzoeker laat ook na om aan te tonen dat hij een risicopatiënt zou zijn. De verzoeker maakt derhalve niet concreet aannemelijk dat er in zijn geval omwille van de covid-19-pandemie specifieke elementen betreffende zijn gezondheidstoestand aan de orde waren die zich konden verzetten tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en die ten onrechte niet in rekening werden gebracht.

Daarnaast blijkt nog niet dat de bestreden beslissing, of de tenuitvoerlegging hiervan, strijdig is met de menselijke waardigheid of de volksgezondheid. Zoals reeds werd vastgesteld, maakt de verzoeker geenszins aannemelijk dat hij door het virus is besmet of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Hij toont evenmin aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet kan gepaard gaan met de nodige voorzorgsmaatregelen en evenmin dat in Albanië de situatie op het vlak van de covid-19-pandemie niet onder controle is of dat er sprake is van een onbeheersbare gezondheidscrisis. Hij maakt, louter door het feit dat hij vanuit België dient terug te keren naar zijn herkomstland, niet aannemelijk dat hij aldaar riskeert een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. De verzoeker toont niet aan dat er in zijn land van herkomst een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is.

Het is dan ook niet aangetoond dat de gemachtigde onzorgvuldig of in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet handelde door de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De verwijdering door een lidstaat kan volgens het EHRM een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Voorts wordt opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de verzoeker in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM omwille van medische situaties, vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De verzoeker beperkt zich echter tot een bijzonder algemene verwijzing naar de coronacrisis. Dit volstaat uiteraard niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het covid-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. De verzoeker laat tevens na om aan te tonen dat hij een risicopatiënt zou zijn. De loutere, overigens hypothetische, vrees om besmet te worden met het covid-19-virus, is onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE